

SAMOROST

číslo 1 / rok 2017 / ročník 38

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

GMUNDEN 2017

V květnu se hnuly ledy

i na Jihočeském krajském úřadě. Do třetice všeho dobrého i zlého, předchozí dva konkurzy na ředitele lesnické školy byly neúspěšné, se konečně našel uchazeč, který prošel rekonstruovanou Radou Jihočeského kraje. Sto dní hájení, na Vánoce bude jasněji.

Jinak klasika – odcházejí maturanti, harmonikář školní kapely Jaroslav Brach, velká pomocnice redakce Samorostu, kterou jsem nikdy nikde nejmenoval, Aneta Žáčková, díky, závodník v extrémních závodech se psy Jan Kotiš a několik výborných trubačů. Patrik Olt slíbil, že ještě něco do podzimu napíše, než dá písemku z angličtiny. Novinkou je blok básní nové autorky Marušky Koubové ze 3.A a reakce na senátní boj o nová pravidla hospodaření VNP Šumava.

Fotografové zůstávají, Zdeněk Otta se dostal až do republikového kola, výsledky dosud nemáme. V tomto čísle by se měly objevit fotografie Tomáše Hájka, které byly avizované v minulém čísle, ale jaksi se na ně nedostalo místo. Přesto bylo číslo úspěšné, opět jsme vybráli se Samorostem krajské kolo a postupujeme do republiky.

Přeji pěkné vysvědčení a ještě pěknější prázdniny.

-moon-

Jako každý rok v uplynulých dvaceti letech, i letos se dvánáct žáků a dva kantoři z naší školy zúčastnili týdenního pobytu v rakouském Gmundenu na břehu jezera Traunsee. V Gmundenu se nachází výzkumné a školící středisko Forstliche Ausbildungsstätte Ort, které se zabývá lesnictvím. Během týdne studenti poznali základy rakouské lesařiny. Pomáhali stavět oplocenky do různého terénu, zalesňovali, vyřezávali nežádoucí dřeviny a opravovali plot v areálu. Také jim byla ukázána technika používaná v pro traktory nepřístupném terénu. Týden byl zakončen exkurzí do města Lince. V průběhu akce studenti se studenti snažili domluvit anglicky, německy a k užitku byly i latinské odborné názvy. Pobyt byl velice zajímavý a přínosný, všichni by se tam určitě chtěli někdy znovu podívat.

Aneta Hroncová 2.A

ODBORNÁ EXKURZE TŘÍDY 2.B - 2017

Na lesnické škole je odborná exkurze součástí odborného vyučování. Ve druhém ročníku je zaměřena na les jako přírodní útvar. Během tří květnových dní žáci navštívili různé lesní majetky s odlišným způsobem hospodaření v lese. Byli seznámeni s přírodě blízkým hospodařením u správy Lobkowitzkého majetku Drahenice, se stupněm ochrany v Sobědražském pralese, který obhospodařuje Schwarzenberské panství Orlick.

Zaměstnanci Klášterních lesů Strahov s.r.o. žákům přiblížili způsob navrácení majetku církvím. Poslední den exkurze třída navštívila Americkou zahradu v Chudenicích, která patří mezi národní přírodní památky. Posledním cílem exkurze byla přírodní rezervace Herštejn, kde zaměstnanci Lesů ČR s.p. vysvětlili principy hospodaření u státních lesů. Příjemným zpestřením dne byla praktická ukázka šetrného soustředování dříví pomocí koňského potahu.

- REPORTÁŽ -

Je sedm hodin ráno a my, II. A, vyfešákování a seřazení nastupujeme do autobusu, který nás odveze do Botanické zahrady v Tróji. Pan profesor Bušina překvapivě dobíhá k autobusu jako poslední. Jsme všichni a vyrážíme směr Praha. Po dlouhé a zízivé cestě konečně dojíždíme na místo určení. Kluci utíkají jako stádo buvolů vykonat svoji potřebu k nejbližšímu stromu.

U pokladny už nás očekává milý průvodce v černé čepici a kožené bundě- podle mé představy úplně nevystihuje dobrodruha objevujícího rostliny po celém světě. Nejprve se vydáváme do venkovní expozice, která byla otevřena už roku 1922. Pan průvodce nám ukazuje exempláře jehličnanů. Pár druhů již známe z hodin botaniky, ale většinu vidíme poprvé v životě. V Japonské zahradě posloucháme velmi zajímavé vyprávění o převozu rostlin z cizích zemí, a zjišťujeme, že i botanická zahrada s tím má velké starosti a problémy. Od borovic se pomalu blížíme k sukulentům. Pan profesor nás napomíná, abychom poslouchali, ale s horšujícím se počasím mizí naše pozornost. I pan průvodce pocituje zimu, a tak jdeme ke skleníku Fata Morgana, kde právě probíhá výstava motýlů. Tento skleník byl otevřen v roce 2004 a má plochu asi 1750 metrů čtverečních. Interiér je rozdělen do tří samostatných částí s různou vlhkostí a teplotou vzduchu. Okamžitě po vstupu do skleníku svlékáme vrstvy oblečení. V nejteplejší části nížinných deštných lesů je až tropických 26°C. K vidění jsou motýli známí již z předchozích ročníků, ale i druhy dosud nevystavované. Za zmínku stojí druh *Morpho peleides* s výrazně modrými křídly, na kterých nejsou žádné barevné pigmenty, a barva se tvoří lomem světla na drobných šupinkách. Fotografové se kolem nás jen hemží, snaží se zachytit tu krásu okamžiku. Všude poletují motýli různých barev i tvarů, je to fascinující. Po hodině zaujatého pozorování jdeme k autobusu a vyrážíme do Divadla ABC na představení *Macbeth*. Po veškerém programu odjíždíme v půl dvanácté z Prahy a skoro jako teleportování se probouzíme v Písku.

Aneta Hroncová

ODBORNÁ EXKURZE 2. A

Je úterý 9. 5. 2017 a naše třída vyráží společně s pány profesory Bušinou a Holkupem do botanické zahrady v Průhonicích. Zatím je krásné počasí. Všichni tajně doufáme, že se počasí nezkaží. Po menším bloudění jsme konečně na místě. Pan profesor Holkup je velmi dobrý botanik, a tak nás provází celým parkem on sám.

Botanickou zahradu v Průhonicích o rozloze 250 hektarů založil v roce 1885 (no to je zajímavé, ve stejném roce byla založena naše škola) hrabě Arnošt Emanuel Silva-Tarouca. Výsledkem jeho snahy je prvotřídní botanické dílo, které je nejen Národní kulturní památkou, ale dokonce památkou UNESCO. Nyní tuto zahradu spravuje Botanický ústav AV ČR.

Vcházíme do parku hlavní branou a vidíme najednou úplně jiný svět. Nepřipadáme si jako v Praze, ale spíše jako v nějakém ráji. Je tu velká sbírka rododendronů, která čítá asi 8 000 kusů ve 100 druzích a různých kultivarech. Právě kvetou. Jejich nádherná vůně se line skoro po celém parku.

Najednou vidím jezírko, je jako blyštící se křišťál. Pan profesor Holkup začíná vykládat o dendrologii, ale já si začínám prohlížet dřeviny, které by se mi líbily u nás na zahradě. I panu profesorovi Bušinovi se zde líbilo, všechno fotí, bohužel i nás. Okolo úžasného jezírka se nacházejí olše lepkavá, převislá forma vrby bílé a jilm habrolistý, kterého u nás moc není, což je škoda. Postupně si ukazujeme dřeviny, které známe z hodin botaniky, ale i úplně neznámé druhy, jejichž název slyším poprvé.

Asi po dvouhodinové procházce zahradou se vracíme k autobusu hladoví a vyčerpaní, ale s úžasnými zážitky a plní dojmů.

Vojtěch Velíšek

MATURITY 2017

Dopadly na naši škole úplně stejně, ne-li lépe než na jiných školách, na první pohled tedy hrůzostrašně. Když se ale podíváme na podrobnější přehled, uvidíme celkem setrvalý stav.

4. A – ročník neuzavřeli 2 studenti

státní test MAT nenapsalo 5 studentů, test ČJL 2 studenti, 1 student neuspěl u ústní zkoušky z ANJ

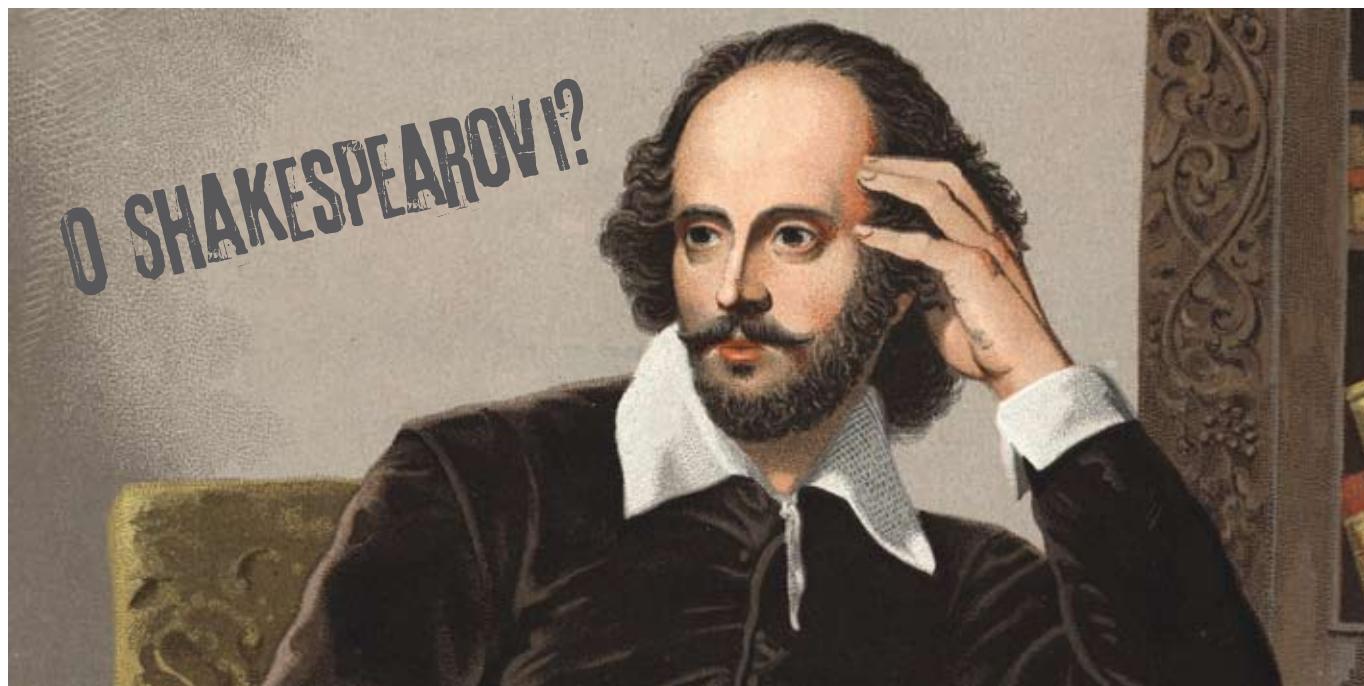
4. B – 1 student neukončil ročník

státní test MAT nemají 2 studenti, 2 studenti mají státní sloh, tentokrát opět centrálně hodnocený (!) 1 student písemka z ANJ, ústní neúspěchy 2 ČJL, 1 OLZ, 1 praktická 1 PEL a 1 student vyloučen z praktické maturitní zkoušky.

Jak vidno, ani letošní novinka – centrálně hodnocený sloh – nezpůsobila větší ztráty. Navíc si pracovníci CERMATU zřejmě uvědomili, že to s obtížností letošního didaktického testu z ČJL trochu přehnali a upravili hodnocení v průměru o pět bodů ve prospěch maturantů. Mohlo být i hůř...

Závěr? Většina neúspěchů padá podle mne na vrub podceňování této důležité zkoušky ze strany studentů.

Po zhlédnutí filmu jsem dlouho uvažoval, o čem bych tak mohl psát. Tento úkol jsem neustále odkládal. Přemýšlel jsem o příběhu i o Williamovi. Nebyl snad William ve filmu stejným flákačem, jako jsem teď já? Alespoň malou podobnost tu vidím. I když musím uznat, že to měl William o hodně těžší. Když on svoji práci odkládal, hrozilo mu, že nebude mít co jíst, kde bydlet. Pokud nesplním nějaký úkol či povinnost do školy já, ta se více méně nic strašného nestane. Tedy pokud mě rodiče nevyhodí za špatné výsledky z domu. Proč vlastně povinnosti odkládáme? Nejspíš čekáme, že se stane zázrak, políbí nás múza, úkol splní někdo jiný nebo to prostě nějak projde. William čekal na nápad. Já jsem svým myšlenkám moc nevěřil, a tak jsem očekával, že tuto slohovou

práci za mne napíše moje hodná sestra. Ukázalo se, že jsem se zmýlil a opět ji píši poslední večer před odevzdáním. I mě tedy nakonec ve stresu něco napadlo.

Otázka ale zůstává, proč své povinnosti nesplníme hned? Proč je odkládáme, i když víme, že je to nevýhodné jak pro naše okolí, tak pro nás? Nevím jak u Shakespeara, ale u mne za to může nejspíš velmi slabá vůle, pohodlnost a lenost. Přitom sám vím dobře, že udělat si všechny úkoly dopředu je rozhodně výhodnější a obecně příjemnější.

Říká se, že najít, přiznat a pojmenovat svojí chybu je 50% úspěchu. Dnes večer jsem napsal slohovou práci, ve které jsem se nad sebou zamyslel, tak snad příště nenechám úkoly a poslední chvíli.

Daniel Špírek

Když psal Seifert

Na vlnách TŠF

určitě netušil

že ještě za sto let

budou usínat lidi

s mobilem v ruce

protože jejich vlny

je spojují s milými

Tvému erbu chyběl jen čas,

příteli,

líčil jsem na něj už od počátku,

však přišla ona

a já v úžasu zíral zas,

aniž bych napsal jedinou řádku.

TROCHA POEZIE...

PLAMEN

*Strach anebo radost,
jasně, to je velká starost.
Co bylo a bude,
ano, to je těžké všude.*

*Člověk je zraněný, člověk je šťastný,
ve městě ne, spíše doma, a to jen na vsi.
Ráno tě probudí paprsky slunce
a večer usneš hned po meduňce.*

*Plamen v tvém srdci stále hoří,
cizí city a marnivost vše zboří.
Ať každý pozná sám, jak to bývá,
na hořící plamen se však nezapomíná.*

EXKURZ DO HISTORIE ANEB OCHRANA LESA, LESNICKÁ POLITIKA A ČEŠTINA V KOSTCE?

Již dlouhou dobu se ve svém profesním životě věnuji otázce, která trápí mnohé z nás. Šumava, NP a kůrovec... v roce 1996 jsme uspořádali první celostátní konferenci na toto stále palčivé a výbušné téma – právě na půdě naší lesnické školy v Písku. Tehdy se, jako jedna domluvená parta, odmítly zúčastnit ekologické organizace, které jsme vyzvali k diskuzi. Záměrně se vyhýbám slovnímu spojení „odborné diskuzi“. Této konferenci se ještě zúčastnil nestor české ochrany lesa Prof. Antonín Pfeffer, který důrazně varoval před tehdejší situací v NP Šumava a sdělil přítomným, že nezasahovat v tomto stavu proti kůrovci je hazard s dalším životem našich pohraničních hor. Na doplnění tématu můžeme ocitovat část z dokumentu „Otevřený dopis lesníků, přírodovědců a univerzitních učitelů ministrovi životního prostředí“ z roku 2012, který celkem jasně uvádí:

„Šumava již několik set let není panenskou krajinou, kde přežívají jen původní populace, společenstva a ekosystémy. V NPS jsou jen fragmenty původní přírody, jmenovitě na skalnatých vrcholech, neodvodněných rašeliništích, dně ledovcových jezer, stěnách ledovcových karů nebo v ostře zaříznutých údolích. Celé pohoří je podstatně ovlivněno lidskou rukou. Šumava není „divočinou“ srovnatelnou s vrcholy nebo zapadlými údolními sousedních Alp, ani s nedostupnými oblastmi za polární hranicí nebo v exotických tropech. Vedle lidského využívání terestrických i vodních rostlin a fauny byla Šumava plošně zasažena také znečištěním atmosféry, vody a půdy a přisunem cizích mikro- a makroorganismů, šířících se frontálně nebo podél cest či z místních sídel a přistěhovaných ze vzdálených, civilizovaných oblastí. Ke klíčovému přetvoření šumavské krajiny došlo vykáčením trvale osídlených enkláv, založením pastvin, lovem velkých obratlovců a hlavně přeměnou původně smíšených lesů na smrkové monokultury. Velké změny ve skladbě květeny a fauny proběhly koncem 18. století a eskalovaly v druhé půlce 19. století. V druhově a věkově jednotvárných smrčínách pak vzala za své fyzikální rozmanitost celého lesního prostředí a následně i biodiverzita všech návazných horských ekosystémů. Přírodní zvláštnosti jsou v NPS plošně rozptýlené a tvoří všude souvisle navazující zóny, které si žádá reálný ochranný management. Proto je namísto celospolečenský konsensus, jenž mj. umožní překonat akutní kůrovcové a majetkové problémy a zastaví zdržování přípravy nového zákona o NPS.“

My lesníci se musíme ohlížet za prací svých předchůdců a vidět ji v souvislostech doby. Ale kdo z vás se bude nořit do starých lesnických archivů a vyhledávat kromě majetkových poměrů také nařízení, která naši lesníci předchůdci museli plnit na příkaz svých tehdejších chleboďárců, například při výsadbě smrkových sazenic či přímého výsevu smrkovým semenem z nevhodných oblastí? Převážná většina šumavských porostů byla v době zakládání současných lesních celků po velkých kalamitách (1854, 1870 a dále) v rukou velkostatku rodiny Schwarzenbergů.

Připravili jsme pro vás článek, uveřejněný v Lidových novinách v roce 1946, psaný naším absolventem. Náš dávný kolega – spisovatel a lesník Jaroslav Hubálek veřejnost zajímavým a populárním způsobem informoval ve stovkách svých statí se životem lesa a lesníků.

Všimněte si bohatosti jazyka, všimněte si jeho srozumitelného krátkého historického shrnutí, které se týká Šumavy v rukách tehdejších velkostatkářů. Poučili jsme se z historie?

ing. Václav Kinský

Spisovatel a lesník, absolvent píseckých lesnických škol Jaroslav Hubálek (1886 - 1961)

Že jsou naše lesy ohroženy žírem kůrovce je známo snad každému čtenáři denních listů. Ale přesevědčil jsem se, že mnozí si neuvědomují rozsah hrozících nám škod a jiní, kteří kůrovce alespoň viděli, se jen pohrdlivě ušklíbují. Pah, brouček sotva čtyři milimetry dlouhý a takový poplach. Co ti lesníci dělají? Vždyť je to k smíchu!

A ostatní si zprávu přečtou, pohodí hlavou a usoudí: No, možná, že je to takové, ale však si s nimi už poradíme. Jistě není nebezpečnější než mniška a s tou se kdysi také tolik nadělalo...

Slovem, je třeba, aby místo holých faktů a hrozících náznaků v novinách obeznámil nejdříve někdo hodně širokou veřejnost ne s holými čísly, ale hlavně se životem tohoto zdánlivě nepatrného broučka, pro kterého šediví dnes nejedna hlava poctivého lesáka a milovníka přírody.

Ujímám se tohoto úkolu. To proto, že už je dost čekání a že konečně sám, jako lesník a lesní hospodář, postižený žírem kůrovce, snad vám dovedu podat jasnější a srozumitelnější obrázek. Nebude úplný, to podotýkám napřed, není zde k tomu místa a u vás zase času, abyste četli sáhodlouhé traktáty, které by jen unavily.

Odpusťte, že předešlu nejdříve něco ze zoologie. Kůrovec, o němž se mluví, patří mezi lesní škůdce, a radíme ho k lýkožroutům. Vědecky mu říkájí *Ips typographus*, správně česky pak lýkožrout smrkový. To, na rozdíl od jiných jeho příbuzných, z nichž však žádný nám ještě nedělal tak velkou hlavu jako on. Proto je zatím můžeme ponechat bez povšimnutí.

Začneme pohádkou, která se bohužel od pravé pohádky bude lišit jen tím, že je do posledního slova pravdivá.

Byl jednou v jedné krásné zemi ohromný les, který objímal kolem dokola vlast malého, ale statečného

národa, věčně pracujícího a věčně také bojujícího za štěstí své i svých dětí. Ty lesy tu byly po dlouhá století a sloužily hradbou proti nepřítelům, dívajícím se co chvíli závistivě přes jejich koruny na šťastnou zem.

Nevypadaly ovšem vždy stejně. Byly sice většinou tmavé, tj. jehličnaté, ale střídaly se smrky s jedlemi a modřiny, tisem, bukem, dubem i klenem, javorem i jasanem. Někdy převládaly listnáče a z nich jen místy vykukovaly tmavé koruny jedlí a smrků, jinde zasvítily na podzim zase jen listnaté druhy, rudnoucím svým olistím mezi věčně tmavým jehličím. Byly to lesy panenské. Opravdu v nich snad žily lesní panny, tanečnice tu a tam nad močály a trasištiemi.

Míjely věky. Lidé umírali a rodili se noví, vždy chytřejší a moudřejší. Nakonec už byly i tak moudří a chytří, že si dovolili posuzovat i samotnou přírodu, která se jim zdála staromódní, nepraktickou, zaostalou a snad dokonce hloupou. Proč dala růst lesům všech možných druhů dřevin? Což si nedovedla vypočítat, že dub roste dvěstě let, než vydá pořádný kmen, buk stopadesát, javor také tak dlouho, smrk však už za osmdesát vydá svůj počet? A jaký! Na osmdesát procent krásně placeného dlouhého dříví a zbytek jen do paliva, které je také hledané. Pryč se všemi ostatními. Vedle smrku se dovolí žít nanejvýše jen borovici a té jen tam, kde je písek a kde by smrk nevydržel. Jinak smrk, smrk, smrk! Kdo to nepochopí, že pěstujeme les podle hospodářských pravidel, tj. podle metody nejvyššího finančního výtěžku, je omezenec a nepatří do lesa. Les je jako zahrada, ale jako lidská zahrada, kde nemá místa keřík bez užitku.

Narychlo se zakládaly lesní školky, do nich se selo semeno, semenáčky smrku se přesazovaly druhým jarem, školkovaly se do přesných řad na přesných

Poledník na Šumavě - pohledy z různých let a z různých úhlů

záhonech. Nechaly se tu dvě léta, přihnojovaly se ještě, aby se jim dobře vedlo a po třech letech vysazovaly. Zase do řad, podle šňůry, jako pruská garda, na centimetr vyřízená v řadách kryjících se ze všech stran.

Na sázených pasekách sekera vyhubila vše, co sem „nepatřilo“. Byly vyřaty bez milosrdenství jívy i břízy, osiky i boučí, javory i habry. Smrk zůstal jediným pánem. Podívejte se, jak žene. Ročně až padesát centimetrů. To jsou přírůstky, co? Za posledních sto či stopadesát let se naše lesy změnily úplně. Jen tu a tam, někde v selském borku nebo na okraji lesa, zasvítilo ještě bílé tělo nevěsty břízy a nebo svěží zelení se zasmála koruna matky lesa, buku...

Zdalo se, že je vše v pořádku. Lesy se staly zlatou studní velkostatkářů. Rebelové z řad starých lesáků vymřeli, noví se ozývali jen nesměle nebo přešli také do tábora novotářů. Mlčela i příroda, znásilněná lidským rozumem či spíše nerozumem. Mlčela a vyčkávala...

Trochu neopatrnou holosečí byla obnažena stěna starého smrkového lesa a prudké slunce spálilo na kraji kůru několika stromů. K tomu se sem nějak dostal vítr a vyvrátil nebo zlámal desítky mělce zakořeněných smrků. Jiné jen nalomil, ale chřadnou chudáci, zle.

Dubnové slunko se s celou chutí opřelo o obnaženou stěnu paseky a z malých kruhoitých otvorů, kterých jsme si na kůře ani nevšimli, vylezlo několik černohnědých broučků. Chvilku pozorovali přírodu kolem sebe, potom opatrně rozevřeli krovky, aby jim je sluníčko vysušilo a prohřálo blanitá křídélka a náhle jeden po druhém zmizeli v dáli.

Chřadnoucí stromy neměly síly zalít svého škůdce pryskyřicí a udusit ho. A teď je už také pozdě. Jejich koruny, dříve ještě zelené, rychle prokvétají rezí a mrtvé jehličí se sype s korun jako déšť při sebeslabším vánku nebo úderu.

Z čtyř se během jediné generace stala rota, z té po druhém rojení už pluk. Z pluku jsou za rok celé armádní sbory. A teď teprve začne pravá válka s ubohými smrkem. Brouk se rozmnožil tak, že tvoří mraky. Otevřete neopatrně ústa a při zívnutí vám vletí několik broučků, zpitomělých láskou, do úst. Zakosunete kousek chleba a skroupnete při tom i samečka či samičku lýkožrouta.

Churavé stromy už dávno nestačí. Napadají tedy zdravé. Ty se ovšem brání a zalívajíce pryskyřicí každý otvor do svého těla, dusí násilníka bez milosti. A letos ne jeden vyhrál. Alespoň prozatím. Ztratil ovšem mnoho sil a bude třeba, aby si odpočinul a nabral nových. Ale kůrovec mu už odpočinku

nedá. Při dalším rojení zase celé stovky a snad tisíce nepřátel napadnou jeho kmen. Vydrží-li ještě tento nápor, tedy jen proto, aby už vpravdě podlehl následujícímu. Vždyť jich je tolik, že na čtverečním decimetru najdete až osmdesát vývrtů.

Loni jsi pozoroval na dlouhé stráni nádherného starého lesa tu a tam rezavé skvrny souší. Letos se menší skvrnky z dálky slily v několik větších a ty se chystají ke spojení mezi sebou. Zděšen běžíš tam. Bože můj, brouk, kam se jen podíváš. I ty dosud zelené smrkem jsou napadeny. Hrůza při holém pohledu, zoufalství při myšlence na příští rok.

Na Šumavě v sedmdesátých letech minulého století* vykáceli přes deset tisíc hektarů lesa a nadělali několik milionů krychlových metrů dřeva. To zaplnilo a přeplnilo trhy, kleslo v ceně a zle poškodilo tak mnohou kapsu. Ale na Šumavě nebylo tak zle. Měli dost lidí a les se ozýval skřípotelem pil a ranami seker. Leckde se podařilo včas zasáhnout a izolovat hnízda. Teď to máme trochu horší. Vlastně ne trochu, ale hodně. Celou válku se nedělalo nic, nebo skoro nic, po válce není pracovníků. S nadlidským úsilím se bijí lesníci i lesní personál s tímto maličkým, ale strašným zhoubcem lesa. Padají únavou, ale nepoddávají se.

Zatím se hromadí zásoby dříví, vážne odvoz i odbyt. Zato se množí holiny a vykácené plochy. Marně se výzkumné ústavy snaží najít radikální prostředek k potření tohoto kůrovce. Nejsme dále než před sto lety. Stále máme jen sekeru a pilu, které porážejí napadené stromy, loupou kůru a pálí ji, aby nezabránilo, ale aspoň omezily strašlivě rychlý rozvoj kůrovce. Pomáhají ptáci, pomohou i mravenci, dravé mouchy a vosy, lumkové, ale to vše je málo. Je to hrozný vpád nepřátel, neznajících vlastního počtu a nehrozících se proto žádných ztrát.

Pro letošek nám dal malý oddech. Zima nepřeje lásce a množení. Ale je tu, ukryt pod korou, nebojí se mrazu, ani tepla a vyčkává jen jarního slunce, aby se vrhl zase na naše lesy. Bude to v dubnu a v květnu. A za ten čas už musí být postaveny ne brigády, ale celé divise ochotných bojovníků. Nehrozím, ani nestraším. Jen varuji a připomínám. Jménem lesníků, jménem pohraničí, jménem celého státu a občanu dobré vůle v něm.

Lidové noviny, 1946

* (autor zde mluví o letech 1870 - 1880)

Na Šumavě operuje agent KARMAT a bláhový Spekulant

pomalu jsme si už zvykli na představu, že Šumavu ohrožují developeři a těžaři, kteří chtějí všechno vykácet a prodat nebo zastavět nějakými nechutnostmi. Na každém šprochu přece musí být pravdy alespoň trochu. Krásná šumavská krajina stížená minulostí ostře střeženého pohraničí je opět v ohrožení, tentokrát nikoliv imperialisty, ale pilou broušenou v hospodářském lese a územním plánem v ruce kmotra ze státního zámku Hluboká. Argumentace řečníků petice s 60 tisíci podpisy je tak brilantní, že se uvedený šproch musí jenom stydět za to, jak je malým.

Ideový spolupracovník StB byl někdo, kdo byl zaníceně prorežimní a odměnou za tuto snahu mu bylo, že mohl vyjždět do jinak zapovězeného západního zahraničí, kde měl na starosti především špěhování kolegů, jestli někdo nerozvrací socialistickou společnost příliš svobodomyslnými řečmi či činy. Teplý bonz je lepší než studená sekaná a pochvala politbyra zahřeje ještě lépe než ona sekaná, tentokrát už teplá. Úsudek a dikce agenta musí být rovněž brilantní, jako u všech, kteří to hrají na dvě strany a nechtějí být zavčasu odhaleni. Stejně jako ideový spolupracovníci musejí být i úspěšní developeři a spekulanti bystrého úsudku, vždy ostražití a připravení chytit příležitost za pačesy. Špinění konkurence patří k bontonu moderního developera stejně tak, jako kůrovec ke smrku.

Jisté je, že prof. Pavel Kindlmann pochází z rodiny agentů StB a sám byl zařazen do kategorie Ideový spolupracovník. Lze to dohledat na portálu Ústavu pro studium totalitních režimů. Jeho ostrovtip platí i v současné době a stačí se jenom dotknout jeho nedotknutelnosti a až je tady výhrůžka soudem, s čímž má autor článku osobní zkušenost. Nebo stačí napsat článek s tématem „dvacet profesorů a tetřev na modro“ a hned je tady hrozba fakultní stížnosti a opět výhrůžka soudem. Holt kdo „*mocí hrozit se naučil*“, ten dělá i nadále, co jen umí a k čemu byl vyškolen.

Jisté je taky to, že doktor zvěře pan Jaromír Bláha nabyl od doby své první slavné blokády na Trojmezí do vlastnictví nemovitosti v ceně přes deset miliónů, mezi které patří byt v Praze Troji, který dříve patřil Insolvenční agentuře spojené s Ministerstvem životního prostředí, dále mnoho hektarů pozemků, dva další byty, novostavbu kanadského srubu a hájovnu v NP Šumava. Vše lze dohledat na katastru nemovitostí a seznam je k dispozici také u autora tohoto článku.

Takže pozor, 60 tisícíhlavý dav, který je podepsán pod Peticí za dobrý zákon pro Šumavu, a který svou demokraticky způsobenou mocí ovlivňuje jak nás, tak taky naše poslance a senátory nevedou jenom profesor ekologie Karlovy univerzity a statečný ochránce přírody. Je to také spekulant s pozemky a agent KARMAT.

Martin Klewar, ekolog Hnutí Život z.s.

30. března 2017

VÝZNAMNÍ ABSOLVENTI NAŠÍ ŠKOLY

Tato informace je určena hlavně novým ročníkům. Jestli je vám přiložená fotografie povědomá, tak se nemýlíte. Je na zadním okně nového školního mikrobusu. Je tam brokařský školní kroužek, uprostřed dva reprezentanti naší republiky ve skeetu.

Barbora Šumová právě tento měsíc úspěšně zakončila studium VOŠ na naší škole. V současné době je členkou Komety Brno. Mezi její největší úspěchy patří 3. místo MSJ 2014, je členkou družstev, která obsadila 2. místo MSJ 2014 a 1. místo akademického MS 2016 a samozřejmě je mistryně ČR družstev 2016, všechno skeet.

Jan Zámečník studuje Mendelovu univerzitu Brno a obsadil 6. místo MEJ 2016, 3. místo družstva MEJ 2016 2. místo družstva akademické MS 2016.

Druhý ročník školy úspěšně ukončil další nadějný brokař, který na fotografii není, Jan Matulka. Zdá se, že kromě trubačů je tu další významný obor, který zdárně reprezentuje lesnickou školu i za hranicemi naší země.

Pro potřeby školy jsme reprezentanty počítačově svlékli z jejich reprezentačních triček a oblékli jim zelené, školní, takže tady je originální fotografie.

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 1. číslo, ročník 38, rok 2017

Do čísla přispěli: Aneta Hroncová, Daniel Špírek, Vojtěch Velíšek, PhDr. Libor Šimůnek, ing. Václav Kínský, Patrik Olt, Radek Vlček /foto: autoři článků, ing. Jana Melcrová, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam /jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek /grafická úprava: prof. František Doubek a praam studio